

PRÆNOBILI ET ERUDITO
DOMINO CANDIDATO

HONORES DOCTORALES ANIMITUS
GRATULATUR

HENRICUS FRIDERICUS DELIUS,
M. C.

Non locorum distantia, quæ nos disjunxit, memoriam Tui, Vir Prænobilissime, in me delet. Magni semper feci ingenuas animi Tui dotes. Elegantem & haud vulgarem, quæ in Te est, doctrinam cum singulari morum suavitate junctam tacita semper admiratus sum mente. Tantum igitur abest, quin digna meritorum Tuorum præmia singularem apud me letitiam excitent. Iam per amplius Tibi ad praxin medicam properaturo aperitur campus, unde eorum, quæ in sana theoria medica traduntur, novæ accedunt confirmationes. In multis autem cum difficile sit judicium: nec mirandum quoque erit, assertiones multas fallaci etiam niti experimento. Ejusmodi fallacias pervidere, tot tantasque syrtes evitare, magnus quidem labor est, superandus tamen ab eo, qui rem recto judicio ponderare, & quæ distinguenda sunt, probe a se invicem distinguere didicit. Quam artem cum Tu jam, Prænobilissime Domine CANDIDATE, bene calles, imo specimine quodam publico probas: quis ergo de felici exercitationum Tuarum successu in posterum dubitabit? Meum est, atque animi deditissimi tessera esto, illud non de Te sperare, sed plane considerare. Concedat Tibi Summum Numen optima media ad optimum finem optime ducentia. Sic vale Vir Prænobilissime, meque magnopere Te colentem amicitia & favore Tuo prosequere. Scrib. Berolini. Ipsis calendis Aprilis. MDCCXXXIII.

R₃

Tan-